

Cái sự cố chết người đó xảy ra vào năm tôi học lớp bảy. Bấy giờ dì Miên đang học lớp mười ngoài trường tỉnh. Gần cuối năm học, lớp dì Miên tổ chức đi cắm trại hai ngày dưới bãi biển Kỳ Hòa. Năm đó cũng là năm đầu tiên tôi phải đạp xe đi học một mình, dì Miên không còn đưa tôi đi học nữa. Nỗi bơ vơ của tôi có lẽ làm dì Miên động lòng nên chuyển cắm trại đó, dì đạp xe đò về rủ tôi đi.

Dĩ nhiên tôi bằng lòng cả hai tay. Tôi lót lót theo dì, nỗi sung sướng không để đâu cho hết. Sung sướng nhất là các anh chị cùng lớp với dì đều coi tôi như em út, vì vậy cưng chiều tôi hết mức.

Chuyến cắm trại đó sẽ là một kỷ niệm tuyệt vời đối với tôi nếu tai họa không thành linh xảy đến. Đêm đó, tôi đang ngủ trong lều với các anh trai thì mưa bất thần ập đến. Nước tuôn xối xả, gió giật đùng đùng, chẳng mấy chốc căn lều tôi ngủ bị giật sập khiến mọi người ướt như chuột lột.

Các anh rủ nhau chui vào một mái hiên đốt nến ngồi đánh bài chờ sáng. Tôi phận con nít, ngồi châu rìa mãi cũng chán, mình mẩy ướt đẫm không ngủ được, bèn bỏ ra ngoài trời đi lang thang dưới rừng phi lao, lòng chợt nhớ anh em thằng Chứng da diết. Nếu có hai thằng giặc đó ở đây, hẳn chúng sẽ bày trò nghịch ngợm, chứ đâu có cái cảnh mình tôi cô đơn thất thủ thế này.

Đang nghĩ ngợi vẩn vơ, bỗng tôi nghe một tiếng gọi sừng sốt vang lên bên tai :

- Phải Trường đó không ?

Tôi giật thót mình quay lại. Tiếng gọi phát ra từ căn lều nữ. Tôi mở to mắt nhìn cái khối đen nằm lù lù dưới góc cây và ngạc nhiên không hiểu sao nó vẫn chưa bị giật đổ dưới những cơn gió rít kinh hồn.

- Trường đi đâu mà lang thang vậy ?

Tiếng hỏi vang lên, lần này tôi nhận ra ngay giọng dì Miên.

- Căn lều của cháu bị sập ! - Tôi buồn bã đáp.